

Sygn. akt I C 438/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Brzesku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agata Gawłowska-Sobusiak
Protokolant:	Magdalena Markowska

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w Brzesku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Przedsiębiorstwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. przeciwko (...) spółka jawna A. i P. W. z siedzibą w Z.**

o uzgodnienie treści księgi wieczystej nr (...)

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej Przedsiębiorstwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz strony pozwanej (...) spółka jawna A. i P. W. z siedzibą w Z. kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

SR Agata Gawłowska-Sobusiak

Sygn. akt I C 438/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 3 października 2017 r.

Strona powodowa Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. domagała się uzgodnienie treści księgi wieczystej nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym, a to dokonania podziału dz. ew. (...) położonej w Z. objętej w/w księgą wieczystą poprzez wydzielenie działki ewidencyjnej odpowiadającej p. gr. nr (...) i (...), a następnie wykreślenie tej działki. Strona powodowa wniosła także o udzielenie zabezpieczenia poprzez ujawnienie w Kw nr (...) ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając pozew strona powodowa podniosła, że p. gr. nr (...) i (...) stanowią jej własność i objęte są księgą wieczystą nr (...). W/w parcele bezzasadnie zostały włączone do dz. ew. (...), która objęta jest Kw nr (...), a w dziale II jako właściciel ujawniona jest (...) spółka jawna A. i P. W. z siedzibą w Z., czyli strona pozwana. Jak ustalono, dz. ew. (...) stanowiła własność Gminy Z., która umową sprzedaży z dnia 6 czerwca 2002 r zbyła w/w działkę na rzecz

Z. J. i H. J.. Z kolei państwo J. umową sprzedaży z dnia 2 lipca 2014 r zbyli w/w działkę nr rzecz strony pozwanej. Strona powodowa podkreśliła, że ani ona – ani jej poprzednik prawny – nie dokonywali żadnych czynności prawnych przenoszących własność p. gr. nr (...) i (...) na rzecz Gminy Z..

Reasumując strona powodowa stwierdziła, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z dwoma księgami wieczystymi prowadzonymi dla tej samej nieruchomości, przy czym stan prawny ujawniony w Kw nr (...) jest niezgodny z rzeczywistym stanem prawnym i należy dokonać w tej księdze stosownych wykreśleń.

Tut. Sąd postanowieniem z dnia 13 lipca 2017 r oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia.

Strona pozwana (...) spółka jawna A. i P. W. z siedzibą w Z. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana podniosła, że w przedmiotowej sprawie nie można mówić o ujawnieniu tej samej nieruchomości w dwóch księgach wieczystych. W sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nie można dokonywać podziałów nieruchomości. Przede wszystkim jednak strona pozwana podniosła, że nabywając dz. ew. (...) działała w zaufaniu do treści księgi wieczystej.

Nadto z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła, że nabyła sporną część dz. ew. (...) przez zasiedzenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Kw nr (...) została założona dla dz. ew. (...) położonej w Z..

Z wykazu synchronizacyjnego wynika, że p. gr. nr (...) została podzielona na: **p. gr. (...)**, nr (...) i nr (...), a z kolei p. gr. nr (...) została podzielona na: **p. gr. (...)**, nr (...) i nr (...).

Następnie p. gr. nr (...) i nr (...) utworzyły **dz. ew. nr (...)** stanowiącą według LWH (...) gm. kat. Z. mienie wsi.

Mienie wsi jako mienie związku samorządu terytorialnego – zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. z 1950 r Nr 14 poz. 130) – z chwilą zniesienia samorządów stało się z mocy prawa mieniem państwowym.

Wojewoda (...) decyzją z dnia 2 grudnia 1991 r – wydaną na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 1990 r Nr 32 poz. 191) w zw. z art. 7 tej ustawy – stwierdził nabycie przez Gminę Z. z mocy prawa nieodpłatnie własności nieruchomości oznaczonej jako dz. ew. nr (...) położonej w Z..

W 1995 r dz. ew. nr (...) podzieliła się na: **dz. ew. nr (...)**, nr (...) i nr (...). Dla wymienionych działek założono Kw nr (...).

Następnie także w 1995 r dz. ew. nr (...) została podzielona na: **dz. ew. (...)** i nr (...).

Gmina Z. umową sprzedaży z dnia 6 czerwca 2002 r – poprzedzoną przetargiem publicznym – przeniosła własność dz. ew. (...) na rzecz Z. J. w 3/4 części i H. J. w 1/4 części. Dla wymienionej działki została założona Kw (...).

Z kolei Z. J. i H. J. umową sprzedaży z dnia 2 lipca 2014 r przenieśli własność dz. ew. (...) na rzecz (...) spółka jawna A. i P. W. z siedzibą w Z., czyli na rzecz strony pozwanej.

Obecnie **Kw nr (...)** obejmuje w dziele I **dz. ew. (...)**, a w dziele II jako właściciel ujawniona jest (...) **spółka jawna A. i P. W. z siedzibą w Z.**, zaś w dziele IV ujawniona jest hipoteka umowna na kwotę 3 000 000, 00 zł.

Dowód:

- akta Kw nr (...), a w szczególności zalegające w nich: wykaz synchronizacyjny z 1979 r, mapa podziału z 1995 r, decyzja komunalizacyjna z 1991 r;

- akta Kw nr (...), a w szczególności zalegające w nich: umowa sprzedaży z 2002 r, mapa podziału z 1995 r,

- odpis KRS strony pozwanej – k. 16-18,

- odpis Kw nr (...),

- umowa sprzedaży z 2002 r – k. 36-41,

- informacja Gminy Z. – k. 42.

W Kw nr (...) ujawnione są p. gr. nr (...) i nr (...).

Z poświadczenie hipotecznego wynika, że **p. gr. nr (...)** i **nr (...)** ujawnione były w Kw (...) jako własność F. K..

F. K. umową sprzedaży z dnia 14 listopada 1969 r przeniosła własność m.in. p. gr. nr (...) i nr (...) na rzecz Zakładu Produkcji (...) Spółdzielnia Pracy w T.. Dla wymienionych parcel została założona Kw nr (...).

W 1992 r p. gr. nr (...) podzieliła się na: p. gr. nr (...), **nr (...)** i nr (...), a następnie p. gr. nr (...) odłączono do innej księgi wieczystej.

Zakład Produkcji (...) Spółdzielnia Pracy w T. przekształcił się w Spółdzielnię Pracy Budownictwa (...) w T..

Z kolei Spółdzielnia Pracy Budownictwa (...) w T. w 2014 r przekształciła się w Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z..

Obecnie Kw nr (...) obejmuje w dziale I p. grt. nr (...), nr (...) i nr (...), zaś w dziale II jako właściciel ujawniona jest Spółdzielnia Pracy Budownictwa (...) w T..

Dowód:

- akta Kw nr (...), a w szczególności zalegające w nich: umowa sprzedaży z 1969 r, poświadczenie hipoteczne z 1968 r,

- odpis KRS strony powodowej – k. 10-15,

- postanowieni Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z 2014r i zaświadczenie o dokonaniu wpisu – k. 29-35.

Ze sprostowawczego wykazu synchronizacyjnego wynika, dz. ew. (...) została utworzona z p. gr. nr (...) i nr (...) – powstałych z podziału p. gr. (...) – oraz z p. gr. nr (...) i nr (...).

W lipcu 1994 r poprzednik prawny strony powodowej stwierdził, że p. gr. nr (...) i nr (...) zostały włączone do dz. ew. nr (...). W tym samym czasie złożył wniosek do ksiąg wieczystych o dokonanie zmian, który został oddalony.

Z zestawienia mapy ewidencyjnej i katastralnej wynika, że p. gr. nr (...) i nr (...) znajdują się w północnym krańcu dz. ew. (...).

Dowód:

- akta Kw nr (...), a w szczególności zalegające w nich: wniosek o odmowę wpisu z 1994 r, wykaz synchronizacyjny z 1993 r,

- sprostawczy wykaz synchronizacyjny z 2017 r – k. 26,

- wyrys z mapy katastralnej - k. 27,

- wyrys z mapy ewidencyjnej – k. 28.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, których moc dowodowa nie została obalona, tym bardziej, że były to dokumenty o charakterze urzędowym. Przedstawiony stan faktyczny był w zasadzie niesporny, spór między stronami dotyczył oceny charakteru ostatecznej prawomocnej decyzji komunalizacyjnej oraz możliwości jest poważenia w sprawie toczącej się na podstawie art. 10 ust. o ks. wiecz. i hip. – o czym poniżej.

Z tego też względu zbędne było w sprawie przeprowadzenie oględzin przedmiotu postępowania, opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji czy zeznań świadków, a także ewentualne zawieszenie postępowania, i te wnioski stron zostały oddalone.

Sąd zważył co następuje:

W przedmiotowej sprawie strona powodowa Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. domagała się uzgodnienie treści księgi wieczystej nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym, a to dokonania podziału dz. ew. (...) położonej w Z. objętej w/w księgą wieczystą poprzez wydzielenie działki ewidencyjnej odpowiadającej p. gr. nr (...) i (...), a następnie wykreślenie tej działki.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r o księgach wieczystych i hipotece (tj. Dz.U. z 2001r Nr 124 poz.1361) „w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności”. Przy rozpoznaniu powództwa z art. 10 ust. o ks. wiecz. i hip. przedmiotem postępowania dowodowego jest ustalenie, czy istotnie zachodzi niezgodność między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, uzasadniająca jej usunięcie przez dokonanie prawidłowych wpisów (por.: wyrok SN z dnia 19 stycznia 2012 r IV CSK 309/11 LEX). Ciężar dowodu, że rzeczywisty stan prawny jest inny niż ujawniony w księdze wieczystej, spoczywa na powodzie.

Jak wynika z ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie, dz. ew. (...) położona w Z. objęta Kw nr (...) została częściowo utworzona z p. gr. nr (...) i nr (...). Z kolei p. grt. nr (...) oraz p. gr. nr (...) – z której powstała p. gr. nr (...) – ujawnione są w Kw nr (...). W każdej z tych ksiąg ujawniony jest inny właściciel.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury w sytuacji, gdy ta sama część większych nieruchomości objęta jest dwiema księgami wieczystymi, w których ujawnieni są różni właściciele, dopuszczalne jest na podstawie art. 10 ust. o ks. wiecz. i hip. uzgodnienie stanu prawnego wymienionego w jednej z tych ksiąg z rzeczywistym stanem prawnym przez wykreślenie z niej wpisów dotyczących określonych działek (por.: uchwała SN z dnia 31 stycznia 1996 r III CZP 200/95 LEX, a także: uchwała SN z dnia 29 lutego 1996 r III CZP 16/96 LEX).

Zatem możliwym jest uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym poprzez dokonanie wykreślenia działki z działu I tej księgi – tak jak domagała się strona powodowa w przedmiotowej sprawie. W tego sprawach nie chodzi o nieprawidłowości w oznaczeniu nieruchomości w dziale I księgi wieczystej, ale o nieprawidłowości dotyczące wpisu prawa własności w dziele II księgi wieczystej. W takim wypadku mamy do czynienia ze sporem o własność, czyli jaki podmiot winien być ujawniony jako właściciel w dziele II księgi wieczystej.

Sąd rozpoznając sprawę w trybie art. art. 10 ust. o ks. wiecz. i hip. winien ustalić, czy osoba ujawniona jako właściciel rzeczywiście posiada ten przymiot.

Jak wynika z ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie, dz. ew. (...) położona w Z. powstała z podziału dz. ew. nr (...), której stan prawny uregulowany został prawomocną ostateczną decyzją Wojewody (...) z dnia 2 grudnia 1991 r – wydaną na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 1990 r Nr 32 poz. 191) w zw. z art. 7 tej ustawy – stwierdzającą nabycie przez Gminę Z. z mocy prawa nieodpłatnie własności tejże nieruchomości, czyli tzw. **decyzją komunalizacyjną**. Decyzja ta została wydana, albowiem stwierdzono, że parcele tworzące dz. ew. nr (...) stanowiły mienie państwowej, albowiem ujawnione były w (...) (...) gm. kat. Z. jako mienie wsi i zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. z 1950 r Nr 14 poz. 130) z chwilą zniesienia samorządów stały się z mocy prawa majątkiem państwowym.

W rzeczywistości nie wszystkie parcele tworzące dz. ew. nr (...) stanowiły mienie wsi, a następnie mienie państwowe. I tak p. gr. nr (...) - z której wyodrębniono p. gr. nr (...) – i nr (...) ujawnione były w Kw (...) 482 jako własność F. K., która umową sprzedaży z 1969 r zbyła wymienione parcele na rzecz poprzednika prawnego strony powodowej Zakładu Produkcji (...) Spółdzielnia Pracy w T..

Zatem część dz. ew. (...) ujawnionej jako własność strony pozwanej stanowią p. gr. nr (...) i nr (...) ujawnione jako własność strony powodowej. Strona powodowa wywodzi prawo własności w/w parcel od osoby prywatnej F. K. i umowy sprzedaży z 1969 r, zaś strona pozwana od Z. J. i H. J. i umowy sprzedaży z 2014 r, wymienieni od Gminy Z. i umowy sprzedaży z 2002, zaś Gmina Z. z decyzji komunalizacyjnej.

Zgodnie z utrwalonym już poglądem judykatury, „w sprawie o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości - ujawnionej w księdze wieczystej na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej wydanej zgodnie z art. 18 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32, poz. 191 ze zm.) - z rzeczywistym stanem prawnym, sąd jest związany tą decyzją” (por.: uchwała 7 sędziów SN z dnia 9 października 2007 r III CZP 46/07 LEX).

Powszechnie przyjmuje się zasadę uwzględniania przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, która ma swoje źródło w prawnym rozgraniczeniu drogi sądowej i drogi administracyjnej, czego wyrazem są art. 2 § 3 kpc i art. 177 § 1 pkt 3 kpc oraz art. 16 kpa i art. 97 § 1 pkt 4 kpc, a pod rządami Konstytucji także w idei podziału władz wyrażona w art. 10 Konst. oraz działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa, o czym stanowi art. 10 Konst.. Zasada ta doznaje ograniczenia jedynie w myśl koncepcji tzw. bezwzględnej nieważności decyzji administracyjnej. Decyzja administracyjna nie może wywoływać skutków prawnych, pomimo jej formalnego nieuchylenia, jeśli jest dotknięta wadami, godzących w jej istotę jako aktu administracyjnego. Do takich wad zalicza się brak organu powołanego do orzekania w określonej materii oraz niezastosowanie jakiegokolwiek procedury lub oczywiste naruszenie zasad postępowania administracyjnego. W niektórych orzeczeniach przyczynę bezwzględnej nieważności decyzji administracyjnej Sąd Najwyższy określił jako brak jakiegokolwiek podstawy prawnej. Treść uzasadnień tych orzeczeń nie pozostawia wątpliwości, że określeniem "brak jakiegokolwiek podstawy prawnej" Sąd Najwyższy posłużył się, gdy nie było powołanego organu lub decyzję wydano z pominięciem wszelkich zasad proceduralnych albo gdy nie było materialnoprawnego uregulowania przedmiotu, co do którego organ administracyjny orzekł w decyzji. Kompetencja sądu cywilnego do orzekania w poddanej jego osądowi sprawie o uznaniu decyzji administracyjnej za pozbawioną skuteczności zachodzi tylko w przypadkach kwalifikujących taką decyzję jako akt nieistniejący (pozorny), tj. w razie wydania decyzji przez organ oczywiście niewłaściwy lub bez zachowania jakiegokolwiek procedury albo w przypadku oczywistego braku prawa materialnego administracyjnego. Nie obejmuje kontroli decyzji pod kątem innych wad, ponieważ ocena dokonywana przez sąd cywilny nie może utożsamiać się z czynnością instancji odwoławczej.

Reasumując należy przyjąć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, iż sąd w postępowaniu cywilnym obowiązany jest uwzględniać stan prawny wynikający z ostatecznej decyzji administracyjnej, chyba że decyzja została wydana przez organ niepowołany lub w zakresie przedmiotu orzeczenia bez jakiegokolwiek podstawy w obowiązującym prawie materialnym względnie z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego.

W tych przypadkach sąd nie jest związany decyzją administracyjną, ponieważ jest ona bezwzględnie nieważna (nieistniejąca prawnie) i - pomimo jej formalnego nieuchylenia - nie wywołuje skutków prawnych.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa nie kwestionowała tego, że decyzja komunalizacyjna została wydana przez uprawniony organ i na podstawie obowiązujących przepisów prawa materialnego oraz z poszanowaniem wymaganej procedury. W sprawie nie wystąpił więc problem bezwzględnej nieważności decyzji komunalizacyjnej, która stanowiła podstawę wpisu Gminy Z. do księgi wieczystej jako właściciela dz. ew. nr (...). Strona powodowa podnosiła, że część parcel, które utworzyły wymieniona działkę tj. p. gr. nr (...) i nr (...), nie stanowiła mienia państwowego, tylko własność osoby prywatnej, a więc nie mogły podlegać komunalizacji.

W przypadku stwierdzenia, że mienie nie stanowiło własności państwowej, decyzja komunalizacyjna nie powinna być wydana, a jeśli została wydana - postępowanie komunalizacyjne powinno być wznowione.

Jednocześnie należy podkreślić, że decyzja komunalizacyjna stanowi akt niezbędny, bez którego istnienia gmina nie może powoływać się na prawo własności, a sąd nie może przyjąć, że gmina stała się właścicielką, choćby oczywiste było, że nieruchomości podlega komunalizacji. Zatem ze względu na swoje znaczenie legitymacyjne decyzja komunalizacyjna wykazuje cechy orzeczenia konstytucyjnego.

Powyższe upoważnia do wniosku, że ustawodawca zrealizował zamiar wyposażenia nowo powstałych podmiotów administracji samorządowej w mienie w sposób władczy przy wykorzystaniu instrumentów cywilnoprawnych. Sfera stosunków własnościowych, stanowiących z natury domenę prawa cywilnego, poddana została w ustawie szczególnej trybowi postępowania administracyjnego. Konstatacja ta, w świetle zasady podziału władz oraz prawnego rozgraniczenia drogi sądowej i drogi administracyjnej, pozwala stwierdzić, że związanie sądu powszechnego decyzją administracyjną dotyczy także decyzji komunalizacyjnej oraz że związanie obejmuje również postępowanie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości.

Przyjmując, że decyzja komunalizacyjna wyraża stan prawny, a sąd jest związany decyzją administracyjną pochodzącą od właściwego organu, wydaną w przewidzianym trybie i na podstawie obowiązującego prawa, można by poprzestać na stwierdzeniu, że sąd w postępowaniu o uzgodnienie stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości nie jest uprawniony do kontroli ostatecznej decyzji komunalizacyjnej stanowiącej podstawę wpisu w księdze wieczystej, co przesądza także niedopuszczalność badania przysługiwania Skarbowi Państwa prawa własności nieruchomości jako przesłanki komunalizacji.

W postępowaniu wszczętym na podstawie art. 10 ust. o ks. wiecz. i hip. sąd bada rzeczywisty stan prawny nieruchomości. Gdy podstawą wpisu gminy w dziale II księgi wieczystej jest ostateczna decyzja komunalizacyjna, powód nie może skutecznie zakwestionować zgodności uprzedniego wpisania Skarbu Państwa z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości. Po uprawomocnieniu się decyzji komunalizacyjnej kwestia przysługiwania Skarbowi Państwa prawa własności przestaje mieć znaczenie, istotne jest bowiem pozostawanie w obrocie decyzji stwierdzającej prawo własności gminy. W postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej sąd ma obowiązek rozważenia – dla potrzeb prowadzonego postępowania – czy zdarzenie cywilnoprawne w postaci decyzji administracyjnej wywołało zmiany w prawie własności.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu decyzja komunalizacyjna dotycząca dz.ew. nr (...) jest ważna i skuteczna. Zatem decyzja ta doprowadziła do nabycia własności wymienionej działki na rzecz Gminy Z., a tym samym Gmina mogła dokonać podziału tej działki i zbycia dz. ew. (...), tak iż ostatecznie działka ta stała się własnością strony pozwanej. Reasumując stan prawny ujawniony w Kw nr (...) jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym.

Na końcu odnosząc, że do zarzutu zasiedzenie podnoszonego przez stronę pozwaną. Należy podkreślić, że w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nie jest dopuszczalne ustalenie, że pozwany, wpisany jako właściciel nieruchomości, nabył jej własność przez zasiedzenie (por.: wyrok SN z dnia 14 grudnia 1999 r II CKN 316/98 OSNC 2000/6/119).

W tym stanie rzeczy na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, tj. wyrażonej tam zasady odpowiedzialności za wynik procesu i zasady kosztów celowych. Strona powodowa przegrała proces w całości i obowiązania jest do poniesienie jego kosztów, w tym zwrotu kosztów stronie pozwanej. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900, 00 zł (50% z kwoty 1 800, 00 zł stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu wynoszącej 10 000, 00 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17, 00 zł – łącznie kwota 917, 00 zł.

SSR Agata Gawłowska-Sobusiak